

ollin, kui ta jummalaga jättis; nüüd on jubba kakskümmendviis aastat taggasi, kui ta ülle Rheini-
jõe esite Strasburgi linna läks, kust ta weel mõnne
korra koju kirjutas, agga sealt jadil polle meie
ennam middagi temmast kuulnud.“ „Teie ütlesite,
et teie weel omma onnu mäletate; kas teie tedda
weel tunnesite, kui temma teie ette astuks?“
„Ma arwan kü; agga miks teie sedda mo käest
ütsite ja watate ni tähtsalt mo peale?“ „Josep,
kas sa ei tunne mitte ennam omma onnu Luidwid?“
„Helde Jummal, on se võimalik?“ hüdis tekäija
sittawega. „Oh Jummal, sinu teed on imme-
likud! Nüüd ma tunnen tõeste: Sedda surem
hädä, sedda liggera ta Jummal omma abbiga!“
Nüüd hakkas onnu omma wenna poia ümber kaela,
ja siis hakkasid juttustama. Perrenaene seisid imme-
telledes kahhe õnneliku suggulaste jures ja ei sanud
mitte arru seit mis näggi. Ka soldat Oswalt,
jes tупpa astus, panni esite sedda immeks, agga
sedda surem: olli temma rööm, kui waene tekäija
tedda omma onnu jure kutsus ja tedda ennese abbi-
mehets willetsuses nimmetas. Nüüd rätis onnu
Söts neile, et temma ommas selli põlwes olli wae-
selt prantsuse linna tulnud, agga Summala abbiga,
nende aastate sees omma hõlekandmise läbbi enne-
sele piisut taggawarra korjanud. Wimaks olli ta
Kuangi linna sattunud, kus ta ennesele majapidam-
ist asfutanud, ja Jummal olli tedda nõnda õnnis-

tanud, et nüüd üts suur kulus tellapood temma
omma olli, ja et ta palja töteggijatele tööd ja
leiba andis. Kui ta omma wenna poia willet-
susest kulis, ja et ta Amerika male tahtis miina,
latis ta sedda nõu lõwaste ärra. Ta tulletas
ta mele pühha Daweti sõnna: „Toda Jehowa
peale ja te head, ellsa ommal maal, ja toida ennast
rahhu sees.“ Paul 37, 3 — ja ütles: „hultuja
innimene on kui werew kiwi, kelle peale sammast
ei kaswa. Jubba sa olled sest wähhemast randa-
mifest seie, omma ellumaja luggu ärra pillanud,
isse omma naese ja lapsega willetsuse siisie sattunud.
Sähhäd ja nüüd logguni laugele, kus sul suggulast
egga sõbra, ei kirrikut, ei õppetajat egga omma
ma innimest ei olle, kus umbkeelne rahwas sinu
peale ei wata ja kus sa nende woõra ussa pärrast
ütsi pead Jummalat tenima, — ets sa siis olle
õnnetu; ilma kattusse warjuta, ilma töta, woõraste
hulgas, ja ilma rahhakooppikata.“ Sepärrast lubbas
onnu temmale rahha anda, et ta lähhäks Hawre
linna, naest ja last ärra toma, ja tulleks siis
Kuangi linna taggasi ja jääts onnu jure töle, kus
ta ellu otjani omma iggapäwast leiba leiaks.
Õnnelik mees lubbas sedda tännuliku melega, ja
Oswalt jättis tedda Jummalaga, Isfandat tännu-
des, kes köik head waesele ni immelikult walmis-
tanud. Nüüd ta teadis ka mispärrast ta lubba
ei sanud, Pariisi linna minna, ja tundis ärra, et